

Sygn. akt II AKa 198/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Zbigniew Makarewicz (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Elżbieta Józwiakowska SA Andrzej Kaczmarek
Protokolant	sekretarz sądowy Agnieszka Muszyńska

przy udziale Lidii Sobestiańczuk-Jasim prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie del. do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2014r.

sprawy **M. T., A. G., M. G. i Ł. K.** oskarżonych z art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 63 ust. 1, 2 i 3 Ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 11 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K 11/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) uchyla orzeczenie o zaliczeniu na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności odnośnie Ł. K. i M. T. okresów rzeczywistego pozbawienia wolności;
- 2) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i 70 § 1 pkt 2 k.k. wykonanie orzeczonych odnośnie Ł. K. i M. T. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 4 (czterech) lat;
- 3) na podstawie art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddaje oskarżonych pod dozór kuratora;
- 4) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych odnośnie Ł. K. i M. T. kar grzywny zalicza okresy rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 13 sierpnia 2013r. do 2 października 2013r., uznając orzeczone kary grzywny za wykonane w całości;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje prokuratora i obrońcy oskarżonego A. G. za oczywiście bezzasadne;

III. zwalnia oskarżonych A. G., Ł. K. i M. T. od uiszczenia kosztów sądowych za drugą instancję i określa, że wydatki postępowania odwoławczego dotyczące apelacji oskarżonych i apelacji prokuratora ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. G., M. G., Ł. K.

i M. T. zostali oskarżeni o to, że:

w nieustalonym okresie do dnia 13 sierpnia 2013 roku, zaś A. G. działał do 12 sierpnia 2013 roku w miejscowości K., gm. G., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy uprawiali konopie inne niż włókniste i wytwarzali je w środki odurzające w znacznych ilościach, nie mniejszych niż 1524 porcji konsumpcyjnych ziela konopi innych niż włókniste, tj. o czyn z art. 53 ust. 1 i 2 w zw. z art. 63 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach:

I. oskarżonych A. G., Ł. K.

i M. T. w ramach zarzucanego im czynu uznał za winnych tego, że

w okresie od maja 2013 r. do 13 sierpnia 2013 r., a w stosunku do A. G. do dnia 12 sierpnia 2013 r. w miejscowości K. gm. G. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uprawiali konopie inne niż włókniste mogące dostarczyć znaczne ilości ziela konopi innych niż włókniste, a następnie po zebraniu wyhodowanych roślin i ich częściowym wysuszeniu, wytworzyli z nich wbrew przepisom ustawy znaczą ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 762,62 gramy, co daje nie mniej niż 762 porcje konsumpcyjne, a czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 63 ust. 1, 2 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za czyn ten oskarżonego A. G. skazał na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 63 ust. 1, 2 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 §2 kk wymierzając mu na podstawie art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 §3 kk karę grzywny w rozmiarze 120 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł i karę pozbawienia wolności w wysokości 3 (trzech) lat; oskarżonych Ł. K. i M. T. skazał na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 63 ust. 1, 2 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 §2 kk wymierzając im przy zastosowaniu art. 60 § 2 kk na podstawie art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 kk kary grzywny w rozmiarze po 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł i kary pozbawienia wolności w wysokości po 2 (dwa) lata;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym Ł. K. i M. T. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 13 sierpnia 2013 roku do dnia 11 kwietnia 2014 r.;

III. oskarżoną M. G. od popełnienia zarzucanego jej czynu uniewinnił;

IV. na podstawie art. 44 § 2 kk i art. 70 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) orzekł przepadek dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1 - 4 i 6 przechowywanych w magazynie depozytowym KPP G. oraz z poz. 5, 7, 11 i 12 przechowywanych w Laboratorium Kryminalistycznym KWP z/s w R.;

V. na podstawie art. 230 § 2 kpk orzekł zwrot oskarżonej M. G. dowodu rzeczowego w postaci telefonu komórkowego marki N. (...) nr (...) z kartą SIM, oskarżonemu M. T. telefonu komórkowego marki S. (...) nr (...) z kartą SIM O., oskarżonemu Ł. K. telefonu komórkowego marki N. (...) nr (...) z kartą SIM N. M.;

VI. oskarżonych A. G., Ł. K.

i M. T. zwolnił od kosztów sądowych przejmując wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa; koszty procesu w części dotyczącej M. G. przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy został zaskarżony przez prokuratora i obrońców oskarżonych A. G. oraz Ł. K. i M. T..

Prokurator:

I. na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach w części dotyczącej oskarżonej M. G. na jej niekorzyść;

II. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mianowicie uznanie, że oskarżona nie dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu, gdyż brak jest wystarczających dowodów na stwierdzenie, że wiedziała ona o tym, że w jej zabudowaniach syn z kolegami prowadził uprawę ziela konopi, a przy przyjęciu najbardziej niekorzystnej dla niej wersji, zdaniem Sądu, można uznać, że co najwyżej domyślała się, że syn i koledzy robią w tym pomieszczeniu coś niekoniecznie właściwego, ale konkretnie co, to na ten temat nie miała wiedzy w sytuacji, gdy wnikliwa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów, doświadczenie życiowe, znajomość realiów i uwarunkowań lokalnych wskazuje jednoznacznie, że oskarżona miała pełną wiedzę na temat działalności prowadzonej w jej zabudowaniach w małej miejscowości zwłaszcza, że odbywało się to od maja 2013 r. do 13 sierpnia 2013 r. przy zużyciu znacznej ilości energii elektrycznej, a co za tym idzie w sposób zamierzony i umyślny działając wspólnie z innymi osobami dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu,
- obrazę przepisów prawa procesowego w tym art. 4, 7 oraz 410 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na uwzględnieniu okoliczności przemawiających wyłącznie na korzyść oskarżonej, dowolnej i pobieżnej, a nawet jednostronnej ocenie dowodów zgromadzonych w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu;

Podnosząc powyższe zarzuty, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy oskarżonej M. G. do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Siedlcach.

Obrońca oskarżonego A. G. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk polegającą na oparciu zaskarżonego orzeczenia w zakresie wytwarzania środków odurzających na dowolnym ustaleniu, iż samo zebranie roślin i składowanie ich w skrzynkach stanowi podejmowanie dalszych czynności po zbiorze, które zmierzałyby do otrzymania gotowego środka odurzającego, podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na takie ustalenie i przyjęcie, że składowanie stanowi o suszeniu roślin, a z wyjaśnień oskarżonej M. G. wynika, iż współoskarżeni Ł. K. i M. T. mieli w najbliższym czasie zabrać te skrzynki z zebranymi roślinami oraz rozstrzygnięcie wątpliwości w tym zakresie na niekorzyść oskarżonego A. G. skutkujących przyjęciem surowszej kwalifikacji prawnej,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu:

- iż przedmiotowa uprawa konopi mogła dostarczyć znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi i stanowi bez wątpienia znaczną ilość, podczas gdy ilość możliwego do uzyskania środka odurzającego w postaci

762,62 grama i przyjętej przez Sąd 762 porcji konsumpcyjnych nie stanowi o znacznej ilości w rozumieniu przepisu art. 53 ust. 2 jak też art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

- winy oskarżonego A. G. w zakresie stawianych mu zarzutów w akcie oskarżenia i przyjętych przez Sąd.

Podnosząc powyższe, wniósł o:

1. uniewinnienie A. G. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie
2. zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego A. G. i wyeliminowanie z opisu czynu określonego w punkcie I wyroku art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 63 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie mu kary jedynie na podstawie art. 63 ust. 1 i 2 ww. ustawy.

Obrońca oskarżonych Ł. K. i M. T. zaskarżył wyrok w całości.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę prawa materialnego, a konkretnie art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) poprzez błędną wykładnię pojęcia „znaczna ilość”, a tym samym wadliwe przyjęcie, że oskarżeni dopuścili się czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 63 ust.

3 tej ustawy, tj. w warunkach typu kwalifikowanego,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść poprzez naruszenie, wynikających z dyspozycji art. 7 k.p.k., zasad logiki i doświadczenia życiowego, a konkretnie przyjęcie, iż:

- zebrane dowody wskazują na to, że ilość wytworzonego ziela konopi wynosi 762 gramy, choć prawidłowa analiza dowodów prowadzi do przyjęcia, że wytworzono co najwyżej 692 gramy,
- zebrane dowody wskazują na to, że Ł. K. i M. T. dopuścili się zarzucanego im czynu, choć prawidłowa analiza tych dowodów prowadzi do wniosków przeciwnych.

Na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie Ł. K. i M. T..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zasadny jest wniosek alternatywny zgłoszony przez obrońcę oskarżonych Ł. K. i M. T. w toku rozprawy apelacyjnej o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności. Natomiast apelacja kwestionująca winę oskarżonych na uwzględnienie nie zasługuje.

Trafnie zauważa skarżący, że materiał dowodowy wskazujący na sprawstwo oskarżonych nie jest obszerny, lecz nie oznacza to, że nie wskazuje na winę oskarżonych.

W sprawie bezsprzeczny jest fakt, że w dniu zatrzymania oskarżeni byli na posesji należącej do M. G., że wchodzili do pomieszczeń gospodarczych, w których uprawiano konopie i wytwarzano marihuanę. W pomieszczeniach tych ujawniono „znaczna ilość” póluszu konopi. Z wyjaśnień M. G. wynika, że pomieszczenie to wynajął syn wraz z oskarżonymi. Wyjaśnienia te częściowo potwierdził oskarżony A. G. stwierdzając: „jedno z pomieszczeń gospodarczych w miejscowości K. było przeze mnie wyremontowane, zamykane na klucz, mama nie miała do tego pomieszczenia dostępu i od czasu do czasu tam przyjeżdżałem i robiłem z kolegami grilla i bywałem tam dwa – trzy razy w tygodniu i w weekendy” (k. 242). Fakt odwiedzania „A. w miejscowości K.” potwierdził również Ł. K..

Powyższe okoliczności Sąd I instancji prawidłowo omówił i wyciągnął trafne wnioski odnośnie sprawstwa oskarżonych. Oskarżeni działali w ramach współsprawstwa i przy ocenie ich winy nie ma znaczenia, kto, kiedy i jakie czynności sprawcze wykonywał. Przeprowadzona w tym zakresie analiza materiału dowodowego przez sąd meriti w ocenie Sądu Apelacyjnego nie zawiera błędów natury faktycznej i logicznej. Natomiast możliwość przeciwstawienia przez apelację innej oceny nie świadczy o tym, że Sąd orzekł w sprawie w wyniku błędu w ustaleniach faktycznych.

Prawidłowo również Sąd określił, na podstawie opinii biegłego, ilość środków odurzających na 762,62 gramów. Z opinii w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że z uprawy konopi, którą prowadzili oskarżeni można było uzyskać wskazaną ilość środków odurzających. Natomiast sposób selekcji liści i kwiatostanów konkopi oraz prawidłowość ich suszu jest rzeczą wtórną, nie mającą znaczenia przy określaniu tejże ilości.

Okoliczność, czy oskarżeni wyprodukowali 762,62 gramów czy, jak wnioskuje apelacja, 692 gramów marihuany nie ma również istotnego znaczenia przy ocenie winy oskarżonych, bowiem każda z tychże wielkości w ocenie Sądu Apelacyjnego w składzie orzekającym, wyczerpuje znamię „znacznej ilości środków odurzających”. Apelacja błędnie wskazuje, że „sądy apelacyjne są zgodne co do tego, że kilkaset gramów marihuany nie jest desygnatem pojęcia „znaczna ilość”. Stanowisko to zgodne jest z wykładnią przepisu” (k. 829).

Natomiast skarżący trafnie powołuje orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Krakowie i Katowicach, w których pojawiły się skrajne poglądy, że „znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do odurzenia się jednorazowo kilkudziesięciu tysięcy osób” (k. 827). Są to jednak poglądy skrajne, powstałe na bazie przemytu bardzo dużych ilości narkotyków. Poglądy te ze społecznego punktu widzenia mogą być jednak szkodliwe, bowiem zmierzają do łagodzenia odpowiedzialności karnej za przestępczość narkotykową.

Celem ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest zwalczanie przestępczości narkotykowej w każdej postaci, a nie łagodzenie kryteriów ocennych pozwalających na złagodzenie odpowiedzialności karnej, a tym samym akceptujących wzrost tej przestępczości. Podczas kształtowania tych kryteriów należy mieć na uwadze nie ilość przemycanych narkotyków, lecz groźbę społeczną przestępczości narkotykowej. Jedynie spadek tej przestępczości pozwalałby na stwierdzenie, że dotychczasowe orzecznictwo sądów spełniło pożądane cele społeczne, co mogłoby uzasadniać złagodzenie kryteriów ocennych funkcjonujących w dotychczasowym orzecznictwie.

W praktyce dotychczasowe orzecznictwo nie powoduje spadku przestępczości narkotykowej, co może sugerować, że orzekane kary są zbyt łagodne w zestawieniu z karami orzekanymi w wielu innych krajach, w których za przestępczość narkotykową zapadają kary po 20, a nawet 30 lat pozbawienia wolności.

W tych warunkach Sąd Apelacyjny w składzie orzekającym podziela dotychczasową linię orzecniczą Sądu Najwyższego stwierdzającą, iż znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób. Wbrew stanowisku apelacji nie jest to „odosobniony pogląd Sądu Najwyższego” (k. 826), (oprócz postanowień z 2009 r. i 2011 r., na które wskazuje apelacja, należy mieć na uwadze wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, OSNKW 2006/6/57 i z dnia 10 czerwca 2008 r., III KK 30/08, OSNKW 2008/8/65 oraz stanowisko doktryny powołane w wymienionych orzeczeniach).

Natomiast przy uwzględnieniu okoliczności sprawy niniejszej (uprawa konopi nie była prowadzona na szeroką skalę) oraz osobowości oskarżonych, którzy dotychczas nie byli karani za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w ocenie Sądu Apelacyjnego wniosek obrońcy złożony w toku rozprawy apelacyjnej o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności należy uznać za zasadny.

Oskarżeni przez okres 8 miesięcy przebywali w Zakładzie Karnym w ramach aresztu tymczasowego i mieli możliwość zweryfikowania swojego postępowania. W tych warunkach orzeczony czteroletni okres próby i dozór kuratora mogą wobec nich spełnić pożądane cele zapobiegawczo-wychowawcze. Tak orzeczona kara również w zakresie społecznego oddziaływania winna wskazywać, że przestępczość niekarana nie jest bezkarna.

Zgodnie z unormowaniem art. 457 § 2 k.p.k. wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożył również obrońca oskarżonego A. G..

Sąd Apelacyjny uznał, że apelacja złożona na korzyść wymienionego oskarżonego na uwzględnienie nie zasługuje.

Apelacja wnosząc o zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 63 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przyznaje fakt, że oskarżony uczestniczył w uprawie i zbiorze ziela konopi innych niż włókniste. Wskazuje również, że w uprawie tej i zbiorze uczestniczyli współoskarżeni Ł. K. i M. T..

Apelacja kwestionuje jednak, że oskarżeni wytwarzali środek odurzający, lecz nie podaje, w jakim celu oskarżeni dokonali powyższych czynności, uznaje jedynie, że składowali oni wilgotne rośliny w skrzynkach.

Skarżący przemilcza jednak fakt, że „składowanie” to polegało na rozłożeniu roślin w skrzynkach, w taki sposób, aby mógł być kontynuowany proces suszenia. W dacie przeszukania odnalezione ziele konopi było już poddane wstępnemu procesowi suszenia, co wynika z opinii biegłej z zakresu badań fizykochemicznych (k. 743v – 745) oraz z zeznań funkcjonariuszy policji: S. G., J. R. i M. P. (k. 711v – 714v).

Z powyższych dowodów, w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że oskarżeni nie składowali, lecz suszyli ziele konopi. W momencie ujawnienia tego procederu ziele to nie zostało jeszcze wysuszone całkowicie, lecz nie zmienia to faktu, że oskarżeni uczestniczyli w wytwarzaniu środka odurzającego w postaci marihuany. Z tego względu zarzut obrazu art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. nie może być uznany za zasadny.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, bowiem zabezpieczona ilość 762,62 grama środka odurzającego, w ocenie apelacji, nie stanowi „znacznej ilości” w rozumieniu art. 53 ust. 2 i 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Apelacja trafnie powołuje orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Lublinie, lecz błędnie je odczytuje. Wskazane w nich ilości – ponad tysiąc, dwa tysiące porcji, nie określają granicy, kiedy wypełnione będzie znamię znacznej ilości środków odurzających, lecz wskazują, że takie ilości tych środków stanowią znaczną ilość.

Tendencja, na którą wskazuje apelacja, do przesuwania granicy oznaczania znacznej ilości narkotyków w górę, zaobserwowana w orzeczeniach niektórych Sądów Apelacyjnych, nie jest tendencją prawidłową. W tym zakresie zachowują swoją aktualność uwagi zawarte w poprzedzającej części uzasadnienia, dotyczące apelacji wniesionej na korzyść współoskarżonych Ł. K. i M. T..

W ocenie Sądu Apelacyjnego w składzie orzekającym, wbrew stanowisku apelacji, trafne jest prezentowane od wielu lat stanowisko Sądu Najwyższego stwierdzające, że znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób. Należy wskazać, że skarżący błędnie odczytuje to orzecznictwo, bowiem Sąd Najwyższy nie zawarł w nich sformułowania „co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych”.

Biorąc pod uwagę wskazane okoliczności, apelacja kwestionująca winę oskarżonego na uwzględnienie nie zasługuje. Brak jest podstaw do uznania, że sąd meriti orzekł z obrazą prawa procesowego, zaś przedstawiona ocena materiału dowodowego nie zawiera błędów natury faktycznej lub logicznej i Sąd Apelacyjny w pełni je podziela.

Odnosząc się, na podstawie art. 447 § 1 k.p.k. do wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego, w ocenie Sądu Apelacyjnego nie może być ona uznana za niewspółmiernie surową.

Oskarżony był już dwukrotnie skazany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania (k. 286-288, 322-325) i orzeczone kary nie spełniły wobec niego pożądaných celów zapobiegawczo-wychowawczych. Świadczy o tym również postępowanie karne prowadzone w sprawie III K 679/13 Sądu Rejonowego w Warszawie (k. 414-415).

W tych warunkach, orzeczona wobec oskarżonego w sprawie niniejszej kara pozbawienia wolności w najniższym wymiarze ustawowym nie może być uznana za niewspółmiernie surową. Okoliczności te Sąd I instancji miał na uwadze i Sąd Apelacyjny w pełni je podziela.

Uwzględniając powyższą analizę wniesionych środków odwoławczych, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.

Orzeczenie odnośnie aresztu tymczasowego uzasadnia art. 63 § 1 k.k., zaś odnośnie kosztów sądowych za drugą instancję art. 624 § 1 k.p.k.